

За тебе умирамъ, нѣжна глѣжице,
 Долъ въ гроба слихамъ за твое-го лице,
 Ахъ прощай, свѣте мой,
 И у гроба такъ съмь твой.

ОТВѢТЪ НА ВѢТРЕ БУЙНДІИ.

Момакъ младый, пѣвче скървеный,
 Чухъ азъ твоя тжжный гласъ,
 Отъ выскости некесни
 Отговарамъ този часъ.
 Отъ какъ бѣхъ ви озарила
 Съ вѣрно лице найнапредъ,
 Отъ тогава все пригледвамъ
 Любовьта е въ първый редъ.
 Лице ти е твърдѣ вѣрно,
 Вѣрно ще е и до край,
 Дори гледа ясно слънце
 Другого не ще познай.
 На прозорца поглежда
 Отъ зоры до тъмнини,